

Kouzelný kolotoč

3+ let

I staré věci nám mohou ještě dobře posloužit. Stačí se o ně dobře starat.

Každá stará věc, která slouží dětem, má také svou duši. A dokonce dokáže i ožít. O čem si asi povídají figurky na kolotoči? Co je nejvíce trápí a jaký konec bude mít jejich příběh? To se dozvíte v naší pohádce.

🕒 12 min

😊 3+

Kdysi dávno – a možná ani ne až tak dávno – měli v jednom městečku dětský kolotoč. Byl to malý kolotoč se dvěma koníky, autíčkem, slůnětem, vláčkem, letadélkem, dráčkem a labutí. Stál přesně uprostřed náměstí, točil se a **vozil děti od rána až do večera**. A všechny děti ho měly velmi rády.

Ale nebyl to jen tak obyčejný kolotoč. On byl totiž kouzelný. Každý večer, když děti s rodiči už odešly domů, kolotoč ožíval.

Nejdříve se **ozvalo slůně**. „Ach, to byl zase nádherný den,“ řeklo, „tolik potěšených dětí se na mně dnes povozilo. A jaký den jste měli vy, koníci?“

A koníci si vesele **zařehotali**. „Určitě si nemáme na co stěžovat. Den byl nádherný, stejně jako včera a předevčírem.“

„Je nejvyšší čas se trochu dát do pořádku,“ řekla labuť, roztáhla křídla, trochu s nimi **zatřepala** a začala se čistit.

„Pravdu máš, kamarádko naše,“ přitakalo **autíčko**.

„Pomůžu ti,“ nabídlo se hned slůně. Slezlo z kolotoče dolů, přešlo k říčce, která protékala městečkem, nasálo do chobotu pořádné množství vody a **umylo autíčko, až se lesklo jako nové**.

„Děkuji ti, slůně,“ pěkně poděkovalo autíčko. „Ale ještě si odběhnu namočit také kolečka,“ řeklo a hned také spěchalo k říčce, do které si **ponořilo všechna kola**.

Potom slůně znovu nabralo vodu do svého dlouhého chobotu a postupně umylo **koníky, vláček, letadélko, ba i dráčka**, který se tomu bránil a z tlamičky se **pokusil vychrlit oheň**.

„Já jsem přece drak! Kolikrát ti to mám opakovat, že my draci máme rádi oheň, a ne vodu!“ zlobil se dráček a opět se pokusil vychrlit **ohnivý plamen**. Ale protože to byl dráček z kolotoče, tak se mu to – tak jako už mnohokrát předtím – nepodařilo.

„Drak, který nedokáže chrlit oheň, ha ha,“ smálo se mu letadélko.

„No jen se mu neposmívej, vždyť ty zase nedoletíš nevím jak daleko. Akorát tak z kolotoče na pevnou zem. A když už jsme u toho, tak i já se jdu trochu namočit,“ ozvala se labuť, znovu roztáhla křídla a zaplachtila rovnou na **hladinu říčky**. Ale nazpět už musela po vlastních, protože dolů se ještě spustila, ale směrem nahoru ji už těžká dřevěná křídla nevynesla.

Takto se tam každý večer společně dobírali a povídali. Potom utichli a čekali na nový den. Všechny figurky byly ze dřeva, ze kterého je vyřezal mistr řezbář, a také byly krásně natřené, protože je vymaloval sám mistr malíř.

Léta však ubíhala, děti rostly a postupně se z nich stávali rodiče dalších dětí. A ty začínaly mít jiné koníčky a zájmy. Na kolotoč chodívaly jen zřídka.

„Jaký jste měli dnes den?“ **zeptalo se slunce**.

„Ušlo to, pár dětí se na nás dnes povozilo,“ odpověděli koníci, ale vůbec to neznělo přesvědčivě.

„Je to tak,“ přidal se vláček a smutně zapískal na **svoji písťalu**.

Nu a časem i tyto děti vyrostly a na kolotoč už neměly čas, protože byly dospělé a měly jiné povinnosti i starosti, až nakonec úplně přestaly na kolotoč chodit.

„Co uděláme s tím kolotočem?“ přemýšleli rodiče, „vždyť tu jen překáží.“

Přesunuli tedy kolotoč z náměstí na okraj městečka, a na jeho místě postavili nový obchod. Později jim začal překážet i tam, protože bylo třeba postavit další obchody. Přesunuli ho tedy až za městečko. Tam zase byla třeba nová cesta. A tak kolotoč skončil na louce, u malého lesíka nedaleko městečka a chátral. Figurky se sice po večerech stále probouzely, ale už jen proto, aby si

zavzpomínaly na staré dobré časy. Vždyť ani nebylo o čem jiném **povídat**.

Jeden takový podvečer, když už hvězdičky na obloze mrkaly na zem, nějaký děda venčil svého psíka blízko lesa. Psík najednou něco začichal a dědovi utekl. Labuť právě plavala v nedalekém jezírku, dráček se na mýtince opět **pokoušel chrlit oheň**, autíčko se snažilo opravit si kolečko, které mu **časem upadlo**, koníci pili z jezírka a slon stříkal vodu na vláček na letadélko, když vtom z lesa vyběhl na mýtinku **s hrozným štěkotem malý psík**. Figurky okamžitě zdřevněly na místech, kde v té chvíli stály.

A hned potom za psíkem doběhl i děda. „Ty jsi mi ale dal, Hary!“ řekl celý zadýchaný psíkovi a dřepl si.

Ale psík mu nedal vydechnout. Přiběhl k němu, vrčel a táhl ho kamsi **jiným směrem**. Děda otočil hlavu a tehdy spatřil kolotoč i s figurkami na něm i kolem něho. Polorozpadlé autíčko, které viselo dolů z kolotoče, jak se snažilo chytit svoje kolečko, které se mu zakutálelo. Slůně s chobotem nataženým k obloze. Labuť kolébající se na vlnkách jezera. Dráčka stojícího uprostřed mýtinky. A koníky s hlavami těsně nad hladinou jezírka. Pouze vláček s letadélkem **byly na svých místech**.

„Cože to tu máme?“ řekl děda. „Ach, vy ale vypadáte.“

Na figurkách se už opravdu nedalo ani rozeznat, která má jakou barvu.

„No, myslím, že potřebujete malinko upravit. Zítra se vrátím a dám vás do pořádku. Hary, pojd', jde se domů!“ s těmito slovy se děda otočil a **odkrácel směrem do lesa**.

„Co to s námi chce dělat? Jak nás chce upravovat?“ ozvalo se autíčko snažící se přitom vyškrábat nazpět na svoje místo na kolotoči.

„No, já nevím, asi nás jen trochu opraví,“ řeklo slůně a vystříklo vodu, která mu zůstala v chobotu, přímo **na dráčka**.

„Brrr, dávej pozor, kolikrát ti mám opakovat, že draci vodu nesnášejí,“ otrásl se dráček.

„Och, mohl by nás znovu natřít,“ řekla toužebně labuť, která se mezitím vrátila k ostatním, „byla bych opět krásná.“

Tak či onak, děda svoje slovo dodržel a druhý den se na louku vrátil i s nářadím. A, samozřejmě i s Harym, který vesele **štěkal kolem figurek**. Děda nejdříve namontoval kolečko na autíčko, potom některým z nich tu a tam **dotáhl šroub** a namazal zrezavělé kovové části kolotoče olejem.

„Uf, už je dost pozdě, vrátíme se opět zítra. Hary, pojď!“ zavelel děda a dvojice se znovu vydala domů.

Takto chodívali večer co večer ke kolotoči a společně ho pomaličku opravovali.

„Hary, přines mi kleště!“

Hary přiběhl k tašce, ve které měl děda nářadí a **přinesl mu kleště**.

„Hary, podej mi kladivo!“

Psík znovu odběhl, a potom **přiběhl i s kladivem v zubech**.

„Hary, přines to a podej tamto!“

A Hary, kroutě vesele ocáskem, vždy přinesl to, o co ho děda požádal.

„Chytrý psík,“ pohladil děda Haryho po hlavě. „Pro dnešek jsme skončili. Pojď, jdeme si odpočinout. Zítra nás už čeká snad poslední **práce**.“

No a další podvečer si děda přinesl štětce a všelijaké barvy.

„Takže, kterým začneme?“ zeptal se Haryho.

Hary odběhl ke koníkům a **dvakrát u nich zaštěkal**.

„Tak tedy pojďme na to,“ řekl děda a ihned se pustil do malování.

Ale nakonec to netrvalo jen jeden večer, než všechny figurky z kolotoče natřeli. Každý večer stihli jen jednu z nich. A dokonce i Hary vypadal jako

malíř, protože jednou si strčil **do barvy tlapku**, jindy zase svůj černý čumák.

„Dávej trochu pozor!“ káral ho děda, když Hary cákal barvu všude kolem.

Jako poslední přišla na řadu labuť.

„Za chvíličku budeš jako živá,“ usmál se děda a namočil štětec do sněhobílé barvy.

Když konečně skončil, ustoupil pár kroků dozadu a spokojeně si svoje dílo prohlédl. Všechny figurky už byly na svých místech, měly krásné barvy a kolotoč **při měsíčním svitu celý zářil**.

„A teď ho roztočíme,“ řekl děda a Hary už stál vedle něho s klikou v zubech, protože to byl starý kolotoč a bylo ho třeba roztočit.

Ale vtom se kolotoč sám z ničeho nic rozsvítil a začal se točit.

„Děkujeme,“ řekli koníci.

„Děkujeme,“ řeklo autíčko.

„Děkujeme,“ řeklo slůně.

„Děkujeme,“ řekl vláček.

„Děkujeme,“ řeklo letadélko.

Také dráček s labutí se uctivě poklonili na znak díků.

„Co jsou toto za čáry...“ začal děda, ale nedopověděl, jen se poškrábal na bradě a potom se usmál pod vousy.

„Něco mě napadlo, uvidíme se zítra, figurky. Hary, pojď!“

Hary **štěkl směrem ke kolotoči, jakoby na pozdrav**, a rozběhl se za dědou.

Druhý den přišel děda na louku už hned ráno. Přijel svým autem. Upevnil kolotoč dozadu a odtáhl ho přímo do městečka.

„Jů, to je krása,“ otáčely se děti, když **kolotoč projížděl městečkem.**

„Vždyť to je přece náš staříčkový kolotoč,“ říkaly babičky dědům, sedíce na lavičkách, když spatřily kolotoč.

Děda nakonec zastavil auto uprostřed náměstí, rovnou na parkovišti před obchodním centrem.

„Hary, přines kliku!“ zvolal, když odpojil kolotoč od auta.

A Hary vyskočil rovnou oknem auta **i s klikou v zubech.**

Děda vzápětí roztočil kolotoč a děti se k němu **jen hrnuly.**

„To byl ale krásný den,“ pochvaloval si vláček večer, když městečko ztichlo a všechny děti už odešly domů.

„Tolik dětí dohromady si už ani nepamatuji,“ usmívalo se šťastně slůně.

A autíčko, dráček, letadélko, labuť a koníci jen spokojeně **přítakali.**

A co vy, děti? Také vy se rády vozíte na kolotoči?